

Lang noch gelukkig

Simon Mus

**Lang noch
gelukkig**

2026 Brave New Books

© Simon Mus 2026

Omslagontwerp: Michael Barendregt

Foto auteur: Mariapaz Brochero

Redacteur: Tijs Feikema

ISBN 9789 4653 89 035

*'Trust me, you have no idea what love is,
go fuck yourself.'*

~ Mij n ex

Februari, 2022

S

Er was eens een dertigjarige man die op dinsdagochtend om half elf nog roerloos op zijn matras lag. Ik wil er wel uit, maar het gaat niet. De wekker gaat af, dat wel. Dat irritante, digitale gezoem boort al zeker een halve minuut door mijn schedel, maar ik druk hem niet uit. Ik laat het nog even door mijn schedel boren.

Ik ben wéér wakker. De reden dat ik überhaupt een wekker zet is mij ook een raadsel. Zeker als je iedere avond de stille hoop hebt om de volgende ochtend niet meer wakker te worden. Ik druk hem uit. Mijn kop doet pijn en ik heb weer diezelfde nare smaak in mijn mond. Droog als zand en zuur van de vodka van gisteravond. Of was het wijn? Maakt niet uit. Het heeft zijn korte termijn functie gisteravond weer meer dan waargemaakt.

Hier lig ik weer, een lijk dat nog ademt. Ogen halfopen, starend naar de gordijnen die ik gisteren net niet ver genoeg heb dichtgetrokken. In de straal licht die door het kiertje in de gordijnen sijpelt, danst het stof. Mijn lichaam voelt te zwaar om te dansen. Te zwaar om op te staan zelfs. Ik voel de lakens plakken aan mijn benen. Zweet van nachtmerries die ik me niet meer herinner. Ik rol op mijn zij en tast naar de fles water op het nachtkastje, maar die is leeg. Natuurlijk. Alles is fucking leeg hier.

Uiteraard heb ik weer diezelfde doffe druk in mijn onderbuik. Dat gevoel dat ik niet eens meer als verlangen herken, maar meer als een reflex die mijn lichaam afdwingt. Zoals een nicotineverslaving om een sigaret kan schreeuwen. Mijn hand

glijdt automatisch naar mijn telefoon die op het nachtkastje ligt. Het felle licht prikt meteen in mijn ogen in het schemerdonker van de kamer. Mijn vingers ontgrendelen het scherm en typen de website in zonder dat ik erover nadenk: *Pornhub.com*. Ik zoek niets specifiek. Ik scrol niet eens echt. Ik bekijk alleen vluchtig de homepage vol thumbnails met perfecte lichamen en geforceerde titels. Uiteindelijk klik ik op de eerste de beste video die een beetje bovenaan staat. Een titel die ik niet lees, een vrouw die ik niet zie. Het geluid staat zacht. Ik hoor een ritmisch gekreun dat niets met me doet. Het is slechts achtergrondruis terwijl mijn hand mechanisch op en neer beweegt. Mijn ogen half dicht, niet eens echt gefocust op het scherm, maar meer op het plafond erboven. Het voelt niet als genot, eerder als een taak die ik afvink. Een leegloop die onvermijdelijk komt. Niet met een explosieve climax, maar met een traag, teleurstellend lek van zaad dat warm en nutteloos op mijn buik landt alsof mijn lichaam zichzelf nog leger maakt. Geen opluchting, geen vuurwerk, alleen maar een diepere leegte. Een stille teleurstelling in mezelf die harder aankomt dan welk orgasme dan ook. Ik heb honger.

Ik zucht. Een diepe, raspande zucht die eindigt in een hoest en ik dwing mezelf rechtop te zitten. Mijn voeten raken de koude laminaatvloer en ik zoek naar mijn sokken. Mijn kamer is een bende: lege flessen op de vloer, kleren die al weken niet gewassen zijn en een bed dat naar zweet en uitstel stinkt. Maar geen sokken. Vroeger was dit thuis. Zo voelde het. Ik weet niet eens wat het nu is. Een graf, misschien.

Terwijl ik opsta zoek ik naar mijn telefoon die ergens tussen de lakens op het bed is beland. Ik schuifel naar de badkamer waar de deur zoals altijd op een kier staat. Ik ruik meteen een

zure pislucht als ik naar binnen loop. Gisteravond blijkbaar vergeten door te trekken. Nice.

In de spiegel zie ik mezelf. Wallen als paarse halvemanen, een baard die rafelig groeit, ogen rooddooraderd alsof ik de hele nacht heb gehuild. Heb ik dat? Misschien. Wauw, als depressie een gezicht had, dan was het het mijne. Ik blijf in de spiegel kijken tot ik medelijden met mezelf krijg en draai dan de kraan open. Het water sputtert kort voordat het een volledige straal wordt. Ik spetter het in mijn gezicht. Koud, bijtend koud. Eigenlijk zou ik een douche moeten nemen, maar ik heb geen zin. Ik zou met een scheermes mijn polsen kunnen doorsnijden en rustig kunnen leegbloeden in de douchebak, maar ik doe het niet. Niet vandaag. Geen zin.

Ik pak mijn tandenborstel, doe er tandpasta op en poets mechanisch. Op mijn telefoon open ik Instagram om de eerste reel van de dag te bekijken. Een reel waar ik om zal glimlachen maar die ik me waarschijnlijk nooit zal herinneren. Net zoals alle andere nietszeggende reels die ik vandaag zal bekijken. Een pushmelding over de persconferentie van gisteravond vertelt me dat de 1,5 meter regel zal vervallen op 25 februari. Eindelijk.

Voor covid was ik oké. Niet geweldig, maar oké. Pre-covid douchte ik met muziek aan. Of stond ik hier voor de spiegel te dansen als een idioot terwijl ik me schoor voor een date. Nu? Stilte. Alleen het schrapen van de borstel over mijn tanden. Ik spuug in de wastafel, schraap mijn keel en spuug nog eens. De bruine substantie van de tweede roggel mengt zich met de witte tandpasta. Gadver. Ik moet echt stoppen met roken.

Beneden hoor ik, gedempt door de muren, mijn burenruzie maken. *'Je bent gewoon een luie zak en je doet nooit iets hier!'* schreeuwt een vrouw. Ik grijns wrang. Welkom bij de club,

broer. Ik trek een versleten joggingbroek en een shirt met vlekken van vorige week aan en sjok naar de keuken.

De koelkast zoemt nog harder dan gisteren, iedere dag een beetje harder. Ik moet dat echt fixen. Als ik hem opentrek staart de leegte me aan: een half pak melk, een pot augurken, tomatenketchup en een pak kipfilet waarvan ik twijfel of het nog goed is. Ik ben niet verrast of teleurgesteld en ga aan tafel zitten. Dat wankel Ikea-ding dat ik ooit met Tim in elkaar zette. We hadden gelachen over hoe scheef de poten stonden. Geeft het wat karakter, hadden we geconcludeerd. Tim. Waar is hij nu?

Ik pak mijn telefoon en scrol door mijn berichten. Niets nieuws. Het laatste appje van hem was weken geleden: *‘Yo Sam! Vrijdag een biertje in de stad?’* Ik had gezegd dat dat misschien wel kon maar ben niet gegaan. Te moe. Te leeg.

Voor ik het weet scrol ik door stories: mensen op vakantie, stranden in Thailand, lachende gezichten met cocktails. *‘Eindelijk terug naar normaal!’* staat er bij een foto van een feestje. Normaal, denk ik. Dat is inderdaad lang geleden. Mijn maag rommelt weer. Ik moet naar de supermarkt.

Buiten slaat de kou me in mijn gezicht. Een koude klap die voelt alsof ik hem verdien omdat ik al zo lang niet buiten ben geweest. De wind bijt door mijn jas en nog voor ik twee stappen heb gezet zijn mijn vingers al rood van de kou. De lucht is grijs en grauw. Geen zon, geen schaduw. Alleen die kleurloze massa die op de stad drukt. De straat is nog nat. Het moet vanochtend geregend hebben. Ik zie mensen voorbij haasten. Capuchons op, mondkapjes nog half uit gewoonte aan hun oren. Niemand kijkt op, niemand ziet me. Alles buiten gaat gewoon door zonder mij. Al zou ik drie weken niet naar buiten komen dan nog zou alles

gewoon doorgaan. Hoe lekker is dat. In de verte hoor ik een tram aankomen. Ik zou mezelf ervoor kunnen gooien, maar ik doe het niet. Niet vandaag.

Ik loop langzaam. Handen diep in mijn zakken, hoofd naar beneden en ik voel hoe de kou in mijn longen kruipt. Ik kijk om me heen en het is alsof de stad waar ik vroeger zo van hield al zijn charme is verloren. Kale bomen langs de stoep, een hoop vuilniszakken, ramen met gordijnen half dicht alsof zelfs de huizen er vandaag geen zin in hebben. Ik trek mijn jas dicht om me heen maar het helpt niet.

Als ik de straat uit loop kom ik langs de fietsenrekken waar mijn fiets al zeker drie weken onbewogen staat. Ik check of hij niet is gestolen en zie dan een grote reclameposter op de muur hangen: *Lowlands 2022*. Ik staar even naar de grote foto van een joelend publiek die vanaf de Alpha Stage gemaakt moet zijn. Daar stond ik vroeger. Niet in het publiek, maar op dat podium. Hoofd beveiliging. Headset op, team van honderd man dat ik aanstuurde. Crowd control, ogen op alles tegelijk, adrenaline, verantwoordelijkheid, het gevoel dat ik iets deed dat ertoe deed. Dat al die mensen een leuke en veilige avond konden hebben. Nu? De poster lacht me uit. Al die mensen op de foto die weer feesten alsof covid de wereld niet twee jaar stil legde en mijn baan van me afpakte.

Ik loop door en steek zonder te kijken, in de hoop dat een te hard rijdende en niet oplettende buschauffeur me aanrijdt, de straat over. Helaas. De supermarkt is twee straten verderop. Voor ik naar binnen ga bereid ik me mentaal voor op het eerste en waarschijnlijk laatste menselijk contact dat ik vandaag zal hebben. Thank god voor zelfscan kassa's, maar je weet nooit of iemand ineens tegen je begint te praten.

Als de automatische deuren openschuiven loop ik door de straal warme lucht de winkel in en pak ik een mandje. Slenterend door de lange paden dwalen mijn gedachten af. Op de achtergrond klinkt een oud popliedje van Pharrell: *Happy*. Hoe ironisch, denk ik. Als ik bij de broodafdeling aankom heb ik nog altijd geen idee wat ik wil eten. Ik staar naar de grote plastic bakken met versgebakken broodjes en zie een vrouw een van de bakken aanvullen met verse croissants. Ze dampen zelfs nog. Ik pak er twee en voel de warmte door het plastic zakje dat een beetje beslaat. Het doet me denken aan Emma. Aan hoe we vroeger iedere zondagochtend croissants baktten die we dan op de bank aten terwijl de kruimels overal naartoe vlogen. Koffie op tafel, lachend om een stomme serie. Zij met een knot in haar haar, glimlachend. Ik leg de croissants terug en pak in plaats daarvan een half witbrood.

Op de fruit afdeling kijk ik wat rond terwijl ik al lang weet dat ik alleen een appel ga kopen. Ik pak een rode appel uit het schap en gooi hem in mijn mandje. Net hard genoeg dat hij deukt. Waarom ik dat doe weet ik niet.

Onderweg naar de kassa stop ik twee sixpacks bier in het mandje. Een wit brood, een appel en twaalf blikjes bier. Triest.

Terwijl ik de producten scan zie ik dat het buiten is gaan regenen. *Veertien dertig* zegt het scherm. Ik pin, hopennd dat er nog genoeg geld op mijn rekening staat. Sinds de TOZO-regeling vorig jaar in oktober stopte leef ik van mijn laatste spaargeld. Hij doet het nog. Gelukkig. Ik zet mijn capuchon op en loop naar huis.

Deur dicht, jas uit, spullen uit mijn zakken op de keukentafel. Ik smeer een boterham met een dikke laag pindakaas en eet hem

staand in de keuken op. Hij smaakt me niet. Ik had toch die croissants moeten kopen.

Dan plof ik op de bank. Dat lederen ding dat inmiddels mijn vorm heeft aangenomen na al die maanden dat ik hier al lig, zit en veeteer. Dit is mijn troon. Mijn versleten troon van eenzaamheid waaruit ik regeer over mijn koninkrijk van niks. Mijn koninkrijk, ja, waar ik zelf de nar ben, de enige die nog lacht om de grap die mijn leven is geworden. Nog een keer porno kijken? Waarom niet.

De middag glijdt, zonder dat ik het merk, over in de avond en ik besluit dat het tijd voor een eerste biertje is. De snelheid waarmee ik drink is bijna bewonderenswaardig. Ik drink door, blikje na blikje, de verzameling op de tafel groeit uit tot een klein kasteel van aluminium. Een glanzend fort van lege hulzen dat het flikkerende licht van de tv weerkaatst.

De kamer wordt donkerder, alleen het felle licht van de tv danst nog over de muren. Schaduwen die bewegen alsof er iemand anders in de kamer is. Maar ik ben alleen zoals altijd.

Ik zou nu een overdosering aan pillen kunnen nemen, in slaap vallen en nooit meer wakker worden, maar ik doe het niet. Niet vandaag.

Ik verdrink die gedachten in het bier en de alcohol die een doffe, lege warmte door mijn lijf verspreidt. Een warmte die niets oplost maar wel de scherpe kantjes van de dag afrondt tot iets draaglijks.

Ik sta op. De kamer draait een beetje. Niet hard, maar hard genoeg om alles wazig te maken. Ik wankel even en grijp de rugleuning van de bank vast tot de wereld stabiliseert. Dan loop ik naar de slaapkamer. Onderweg pak ik nog een laatste biertje

uit de koelkast. Compleet onnodig en ik weet dat ik slechts een slok ga nemen om het vervolgens tot morgenochtend op mijn nachtkastje te laten staan.

De lakens zijn koud en het bed kreunt als ik erin rol. Mijn kleren heb ik nog aan omdat uitkleden te veel moeite is. De kamer draait zachtjes, een langzame, gevoelloze carrousel. Zwart wordt dieper zwart, geluiden vervagen. Ik neem de slok en zet het blikje weg. De tv die ik vergeten ben uit te zetten klinkt ergens ver weg nu. Morgen weer hetzelfde, denk ik nog vaag. Slaap slokt me op, genadeloos en leeg, een black-out die geen dromen toelaat, alleen niks, even niks, heerlijk.

N

Er was eens een zevenentwintigjarige vrouw die om kwart over acht met een halve glimlach op haar gezicht wakker werd. Ik ben wakker door de zachte streep zonlicht die iedere ochtend door het raam schijnt en over mijn wang richting mijn ogen kruipt. Geen wekker meer, dat ding de deur uit doen tijdens de lockdown was zeker de juiste beslissing geweest. Ik haatte dat gezoem dat me iedere ochtend uit mijn dromen rukte. Nu wacht ik gewoon tot mijn lichaam zegt: we zijn er weer klaar voor vandaag. Verrassend genoeg heb ik me pas één keer verslapen.

Ik open mijn ogen. Het is bewolkt buiten. Het streepje zonlicht dat me zojuist heeft wakker gemaakt is blijkbaar snel weer verdwenen. Ik rek me uit, armen boven mijn hoofd en ik voel hoe mijn rug kraakt op die plek waar hij altijd kraakt. Op een prettige manier, dat wel. Mijn kamer ruikt de laatste tijd heerlijk naar lavendel door de plant die ik op het nachtkastje heb gezet. Heel sterk, maar ik vind het stiekem wel lekker. Ik laat het. Er komt hier toch niemand anders dan ik. Op de grond liggen wat potloden en schetsboeken. Pagina's vol halve ideeën die ik gisteravond nog maakte voordat ik in slaap viel. Ik glimlach naar het plafond, waar in de hoek een spinnenweb hangt dat ik al weken zie maar niet wegveeg. Harry de huisspin verdient zijn plekje. Ik kan hem echt niet zomaar op straat zetten. Niet in deze woningmarkt.

Ik stap uit bed en voel met mijn blote voeten de houten vloer die warm is onder mijn zolen. Vloerverwarming is zo'n beetje de enige echte luxe die we hebben in dit flatje.

Ik loop naar de badkamer en kijk in de spiegel. Mijn haar staat alle kanten op, een knot die half uit elkaar gevallen is, mijn ogen helder maar met een klein rood randje. Wat een lekker ding, zelfs in de ochtend. Ik glimlach en poets mijn tanden. De borstel schraapt, tandpasta schuimt fris in mijn mond, en ik spoel het weg met koud water. Ik poets te kort volgens mijn huisgenootje Mila, maar ik heb er gewoon het geduld niet voor. Ik poets liever een keer vaker dan één minuut langer.

Ik trek een oud Nirvana-shirt aan met een scheur bij de mouw, en een broek die op de stoel ligt. Het leven is immers geen fucking modeshow. De deur van mijn kamer staat op een kier en ik hoor Mila in de keuken rommelen. Het geluid van de waterkoker, een mok die op het aanrecht tikt. Ze is vroeg, zoals altijd. Ik loop de gang in en steek mijn hoofd om de hoek.

‘Morning,’ mompel ik met een nog schorre stem. Ze kijkt op van haar telefoon, haar haren in een strakke staart, sportkleding aan.

‘Hé,’ zegt ze. ‘Koffie?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Straks, ik pak het zelf.’

Ze knikt en pakt haar tas.

‘Ik ga hardlopen, tot vanavond.’

De deur valt achter haar dicht. Zacht maar definitief en de flat is weer stil. We delen dit huis al twee jaar, sinds de lockdown. Toen alleen huren te duur werd. We leven wel samen maar we leven ook langs elkaar heen. Gedeelde keuken, gedeelde badkamer, maar onze kamers zijn onze kastelen. Geen gezeur, geen verplichtingen, precies goed.

Koffie. Ik zet de koffiemaker op het fornuis. Het pruttelende geluid en de bittere aroma’s vullen de keuken terwijl ik een appel

uit de fruitschaal op het aanrecht pak. Ik bijt erin. Hij is zo sappig dat ik wat sap over mijn kin voel lopen. Ik veeg het af met mijn hand.

Ik scrol even door mijn telefoon: berichten van Lisa, een meme van gisteravond die me nog aan het lachen maakt, stories van vrienden die weekendplannen delen. Ik stuur een paar hartjes terug en lach om een reel van een dansende kat.

De koffie is snel klaar en ik schenk een kop voor mezelf in. Zwart, geen suiker, geen biologische haver melk bullshit. Ik loop terug door mijn kamer naar het balkonnetje. Het is klein, maar het heeft een mooi uitzicht op de gracht waar de eerste boten al varen. De lucht is koud, februari bijt in mijn wangen. Ik adem diep in. De mok dampende koffie in mijn hand is nog te heet maar toch neem ik een slok. Het brandt maar smaakt heerlijk. Ik kijk even achterom mijn kamer in en zie mijn lege bed. Het leven is goed zo. Ik kan me niet voorstellen dat daar een vent in zou liggen waar ik dan ook koffie voor zou moeten zetten. Nee, dankjewel. Het gaat meer dan goed zo. Geen gezeik van iemand die vraagt waar ik was, geen compromissen over wat we eten of welke film we kijken. Alleen ik, mijn ritme en mijn regels.

Beneden pak ik mijn fiets. Ik klik het slot eraf en spring op het zadel, de stad in. Muziek in mijn oren. Oasis vandaag. Ik trap hard tegen de wind in, langs de gracht waar het water rimpelt, over het bruggetje waar ik bijna een voetganger raak. Ik roep hallo naar de bakker die net zijn rolluik opent. Hij steekt zijn hand op. Utrecht is mijn terrein. Het voelt goed. De grachten, de bruggen en de straatjes. Het maakt me blij. Ik fiets door zonder haast terwijl ik weet dat ik te laat ga komen.

Op het kantoor kom ik binnen met een grijns. Ik gooi mijn tas op mijn bureau. Lisa zit al te typen en kijkt op.

‘Sinds wanneer beginnen we om 09:13?’

Ik lach en start mijn laptop op.

‘Vijf minuten... En ik heb ideeën voor de posters van die biercampagne.’

Ik sla een van de grote schetsboeken open die op mijn bureau liggen en schets eerst met potlood. Lisa komt naast me staan en kijkt mee. Mijn potlood glijdt over het papier. Lijnen stromen en vormen ontstaan.

‘Oh wauw, wat nice Noa. Dit wordt goed.’

Ik krijg een kick van haar reactie. Eigenlijk altijd van positieve feedback.

De rest van de ochtend ben ik bezig met het uitwerken van mijn ideeën terwijl Lisa driftig naast me zit te typen.

Voor lunch halen we broodjes bij de bakker om de hoek. Het is nog veel te koud maar toch besluiten we buiten aan de gracht te gaan zitten. Lisa steekt een sigaret op. Ik niet meer, ik ben een jaar geleden gestopt na die stomme hoestbuien. Maar de geur wekt nog altijd even dat verlangen naar een sigaret in me op. Lisa begint over haar weekend. Ze had een date via Tinder die op zich leuk was maar niets bijzonders. Zoals eigenlijk iedere date waar ze me over vertelt. Soms verbaast het met me hoe hard ze op zoek is naar de liefde. Ik geloof niet in zoeken naar liefde. Als je flirt met de wereld, flirt de wereld terug. Dat denk ik. En waarom via zo’n app in godsnaam? Werkt dat zo? Je vult een eisenlijstje in en als iemand overeenkomt swipe je naar rechts en word je verliefd? Die fucking eisen van iedereen. Ik denk eerlijk gezegd dat dat haar probleem is, maar dat zeg ik niet tegen haar. Ik denk dat dat het probleem is van het moderne daten. Iedereen

heeft al een hele berg aan eisen aan een persoon die ze nog niet eens ontmoet hebben. En als we dan iemand vinden die voldoet aan die fucking eisen, alleen dan staan we het onszelf toe om verliefd te worden? Make it make sense. Wat is er gebeurd met iemand ontmoeten en gewoon spontaan verliefd worden? En dan zijn of haar goede en slechte eigenschappen voor lief nemen omdat je van elkaar houdt. Misschien ben ik in die zin te romantisch. Daarom blijf ik ver weg van die apps. Van mannen in het algemeen ook trouwens. Ik weet dat de dertig dichterbij komt en dat dat al mijn vriendinnen doodsbang maakt om alleen achter te blijven maar mij niet. Totaal niet.

‘En jij? Wanneer ga jij weer eens op date?’ vraagt ze plagend, maar met een blik die zegt dat ze het meent.

Daar gaan we weer. Ik neem hap van mijn broodje avocado, kauw langzaam en probeer een goed antwoord te bedenken.

‘Als het aan mij ligt nooit. Ik blijf single, voor altijd.’

Lisa lacht.

‘Ach hou op Noa... Jij bent wifey material, je kookt als een sterren chef, bent grappig, zorgt voor je planten alsof het je kinderen zijn en je bent vooral niet saai. Weet je hoeveel saaie chicks er zijn?’

Ik lach hardop.

‘Al die dingen heb ik ook nooit ontkend. Ik weet het, ik ben bijna... nee, ik ben helemaal perfect. Ik hoef gewoon geen man in mijn leven. Het gaat prima zo.’

Ik haal mijn schouders op en glimlach. Ik zie dat Lisa het totaal niet met me eens is.

‘Geen gezeur over waar ik ben, met wie ik app of hoe laat ik thuis ben na een borrel.’

Lisa rolt haar ogen.

‘Jij wordt echt zo’n eenzaam, raar kattenvrouwtje als je zo doorgaat, vriendin.’

Ik lach. Misschien heeft ze wel gelijk. Maar de gedachte beangstigt me totaal niet. De gedachte aan een man in mijn leven, die wel.

‘Ik heb mijn werk, mijn planten, mijn vrienden. Ik heb mezelf en dat is genoeg.’

Ze zucht, blaast wat rook uit en kijkt me strak aan.

‘Op een dag kom je iemand tegen die alles op z'n kop zet.’
Ik grijns breed.

‘Dan zet ik het gewoon weer recht.’

Thuis water ik de planten in mijn kamer. Ik voel met mijn vingers over de blaadjes en geef mijn nieuwe Monstera wat extra.

‘Wat doen jullie het goed jongens,’ mompel ik.

Ik zet de muziek net iets te hard aan en begin met koken.

Radiohead blaast uit mijn kleine speakertje en ik schenk een glas goedkope, maar prima rode wijn in terwijl de pastasaus op het fornuis pruttelt. Wat wil een mens nog meer? De geur van knoflook vult het huis. Vijf teentjes, geen drie zoals het recept aangaf. Er bestaat niet zoiets als te veel knoflook.

Ik eet in mijn kamer aan het bureautje bij het raam. Een kaarsje flikkert op de hoek, glas wijn ernaast, serie aan op mijn laptop, perfect. Buiten wordt het snel donker. Ik zie de lichten aangaan in de appartementen aan de overkant van de straat. Dan hoor ik Mila thuishkomen.

‘Hé!’ hoor ik uit de gang wanneer ze voorbijloopt.

‘Hé,’ roep ik terug.

Ze steekt haar hoofd door mijn deur die op een kier staat en glimlacht.

‘Lekker gekookt?’

‘Ja, pasta. Er zit nog in de pan als je wil.’

Ze knikt en trekt de deur dicht.

Lisa appt me of ik iets wil gaan drinken in de stad, of naar de bioscoop wil. Niet vanavond, app ik haar terug. Ik heb andere plannen. Ik pak mijn stick-and-poke set uit de la onder mijn bed en ga op de rand zitten met één been opgetrokken. Mijn nieuwe hobby. Mezelf tatoeëren met een naald en inkt. Old school. Gisteren ben ik begonnen aan een kleine vlinder op mijn bovenbeen, net boven mijn knie. Ik desinfecteer de huid, trek een handschoentje aan, en begin langzaam met prikken. Punt voor punt. De pijn is scherp maar het voelt goed. Ik focus, maar kan het niet helpen om even terug te denken aan het gesprek met Lisa eerder vandaag: ‘*Op een dag komt er iemand die alles verandert.*’ Ik prik door. Misschien, denk ik. Maar nu niet. Beter van niet. Dan kijk ik de kamer rond en zie ik mijn bureautje. Eén stoel, één bord, één vork, één halfleeg glas wijn. Ineens hoor ik de stilte. Een klein randje eenzaamheid lijkt naar binnen te glippen. Niet groot genoeg om iets te veranderen, maar groot genoeg om even te denken: wat als? Ik prik mezelf weer.

Een van de vleugeltjes van de vlinder is klaar. Ik veeg de overtollige inkt af en loop naar de spiegel die aan de deur hangt om het resultaat te bekijken. Hij is nu bijna klaar maar dit is genoeg voor vandaag. Ik ben trots op dat vleugeltje. Imperfect, zoals alles wat ik maak. Perfectie is een illusie. Ik plak een stuk folie over de tattoo en ruim de set op. Dan breng mijn bord terug naar de keuken en lig ik de rest van de avond in bed te lezen.

Ik val in slaap met het boek op mijn borst, glimlachend omdat morgen weer een dag is die helemaal van mij is.

I

De supermarkt aan de rand van de binnenstad was na de versoepelingen drukker dan ooit. Ook die dag vulden mensen hun mandjes alsof ze de verloren tijd van de lockdown aan het inhalen waren. Februari 2022, de lucht nog koud en grijs, maar de stad ademde weer.

Samuel stond buiten bij de fietsrekken voorovergebogen naast zijn fiets. Zijn adem blies wolkjes in de kou. Een plastic tas die voornamelijk gevuld was met blikjes bier bungelde aan zijn onderarm. Op de heenweg had hij met veel pijn en moeite zijn fiets, die weken stil had gestaan, van het slot gekregen. Hij wilde die dag een stukje fietsen, maar terwijl hij met moeite probeerde de fiets van het slot te krijgen vroeg hij zich af waarom eigenlijk. Hij trok hard aan het slot, zijn vingers prikten en waren rood van de kou. Geen beweging.

‘Kutding,’ mompelde hij.

Hij trok aan de sleutel tot zijn vingers pijn deden. Het slot piepte maar bleef dicht. Hij trapte zacht tegen het wiel terwijl zijn frustratie alleen maar meer opborrelde. Weer iets dat niet lukte. Hij trok nog harder. De tas gleed van zijn arm en landde op de grond naast zijn fiets.

‘Godverdomme.’

In zijn woede gaf hij een zet tegen zijn fiets waardoor het losstaande rek een stuk opschoof. De fiets naast de zijne, een zwarte damesfiets met een mandje voorop, wankelde even en viel toen met een metalen klap op de klinkers.

‘Fuck...’

Hij voelde meteen de schaamte opkomen en keek schichtig om zich heen of iemand hem gezien had. Hij bukte in een poging de fiets zo snel mogelijk op te rapen.

‘Gaat goed hier hè?’ hoorde hij achter zich.

Noa kwam de supermarkt uitgelopen. Een grote volle plastic tas in beide handen. Ze zag haar fiets op de grond liggen met ernaast een jongen die er half overheen gebogen stond. Zijn gezicht vertrok meteen van frustratie naar schaamte. Ze lachte niet meteen, maar haar ogen lichtten op, niet van boosheid maar nieuwsgierigheid, een beetje geamuseerd door de chaos. Samuel stond snel op maar zei niets.

‘Wat loop je met mijn fiets te gooien?’ grapte Noa om de pijnlijke stilte te doorbreken.

Ze hurkte en tilde met gemak, in een soepele beweging haar fiets op.

‘Uh... Sorry, ik stond te kloten met mijn slot en...’

Noa onderbrak hem met haar lach.

‘Ik maak maar een grapje.’

Hij keek haar aan, zijn wangen werden rood van schaamte. Noa keek hem kort terug aan maar keek toen naar het verroeste slot.

‘Nou bof jij even,’ zei ze. ‘Mijn vader was vroeger fietsenmaker.’

Zonder aarzelen knielde ze naast zijn fiets neer en begon aan het slot te friemelen.

‘Helemaal verroest joh! Jij fiets niet vaak, of wel?’

Ze keek hem aan met een glimlach die niet oordeelde.

‘Ik wandel veel,’ mompelde hij.

Hij wandelde nooit. Heen en weer naar de supermarkt ja. Noa speelde verder met de sleutel op zoek naar de juiste hoek. Klik. Het slot sprong open. Samuel keek het verbaasd aan.

‘Klaar!’ zei ze trots. ‘Gratis service voor het omgooien van mijn fiets.’

‘Wauw, hoe deed je dat?’

Ze stond op en veegde haar handen af aan haar broek.

‘Soms moet je gewoon even de juiste hoek vinden.’

Ze keek hem aan. Haar heldere ogen vielen op in de grauwe middag. De juiste hoek vinden. Alsof ze wist dat hij al maanden vanuit de verkeerde hoek naar alles keek.

‘Bedankt,’ zei hij met een schorre stem.

Noa lachte alleen. Zacht en zonder spot. Ze zette een van haar tassen in het mandje aan haar stuur. Samuel bukte zich om zijn tas van de grond te rapen. Die was inmiddels halfopen gewaaid. Noa zag de blikjes bier in de tas glinsteren en trok haar wenkbrauwen op. Niet oordelend, maar wederom nieuwsgierig, met een glimlach die ergens tussen plagend en vriendelijk hing.

‘Feestje vanavond?’ vroeg ze.

‘Ja, wat vrienden, gezellig,’ loog hij zonder na te denken.

Ze lachte zacht, haar ogen zeiden dat ze het niet geloofde, maar het oké vond. Geen leugen die ze hem kwalijk nam, maar eerder herkende.

‘Gezellig,’ herhaalde ze.

Ze gaf hem een knipoog die hem raakte. Hij keek naar haar maar was te nerveus om lang oogcontact te houden.

Ze stonden daar even, fietsen tussen hen in als een barrière die langzaam oploste. De kou beet nog altijd in hun handen maar het voelde minder nu. Alsof elkaars aanwezigheid de randjes afstompte. Een warmte die niet van de buitenlucht kwam maar van binnenuit. Een onverwachte gloed die zich verspreidde door hun lichamen.

Noa bleef hem aankijken. In zijn ogen zag ze door de vermoeidheid een kwetsbaarheid die haar raakte. Het trok haar aan. Niet uit medelijden, maar omdat het iets échts was. Een imperfectie. Een man die niet deed alsof. Die de wereld droeg zonder te klagen maar er duidelijk onder leed. Het maakte haar hart een slag overslaan. Zacht maar onmiskenbaar. Een nieuwsgierigheid die ze niet verwacht had. Een gevoel dat zei: hier zit meer dan wat je ziet en misschien wil ik wel weten wat dat is.

Samuel keek terug. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en haar haar wapperde in de wind die het uit haar knot trok. Haar lokken dansten. Een gevoel van rust dat hij bijna niet meer herkende bevloog hem. Alsof haar aanwezigheid een kiertje licht liet vallen op een plek die te lang donker was geweest. In haar ogen zag hij geen oordeel, geen haast, alleen een kalmte, een vrijheid die hij was kwijtgeraakt maar die hij nu even kon aanraken. Hij zag iets in haar ogen dat hem vasthield, een licht dat niet doofde.

‘Ik ben Noa.’

Ze stak haar hand uit. Hij keek er even verbaasd naar, alsof handen schudden iets uit een ander leven was na al die elleboog begroetingen van de afgelopen maanden.

‘Samuel.’

De handdruk duurde een paar seconden langer dan nodig. Geen van hen beiden liet meteen los. Alsof ze allebei voelden dat dit moment niet zomaar voorbij mocht gaan. Ze glimlachte weer. Haar hand was warm in de kou. Zijn greep steviger dan hij bedoelde. In die extra paar seconden voelde ze allebei een rust die ze herkenden als iets dat ze nodig hadden.

Noa staaarde diep in zijn ogen en herkende iets van zichzelf. Een verdriet dat ze zelf ooit ook voelde. Ze zag hem precies voor wie hij was: een man die een beetje de weg kwijt is. Die iemand nodig heeft die hem spontaan een kopje koffie aanbiedt. Als je flirt met de wereld, dan flirt de wereld terug.

‘Koffie?’ vroeg ze terwijl ze vragend haar schouders ophaalde.

Samuels mond viel een beetje open van verbazing. Alsof hij even vergat hoe hij moest praten.

‘Als bedankje voor het fixen van je slot. Er is een heel leuk tentje hier om de hoek.’

Hij lachte. Haar ogen weken niet. Een vraag zo simpel trok hem in seconden uit een maandenlange duisternis. De lange stilte maakte Noa onzeker.

‘Ja, het hoeft niet hè...’

‘Sorry,’ zei hij. ‘Ja, lijkt me leuk.’

Ze liepen samen met hun fietsen aan de hand de straat uit. Noa leidde. Om de hoek, verscholen onder een grote luifel zat een klein koffietentje met twee tafeltjes die buiten onder een heater stonden. De heater zoemde hard maar hield de kou op afstand.

Ze bestelde aan de balie, zij zwart, hij met havermelk en gingen zitten. De wind ritselde door de bomen die langs de straat stonden. Het was eigenlijk te koud om op een terras te zitten, maar de heater verwarmde hen precies genoeg. Terwijl ze haar sjaal iets lossier trok staaarde Samuel naar haar gezicht. Ze had een klein litteken boven haar wenkbrauw. Hij vroeg zich kort af waar dat van was.

‘Vertel,’ zei ze, leunend naar voren met haar kin op haar hand en een nieuwsgierige twinkeling in haar ogen die een beetje plagend was. ‘Wat doet een jongen als jij voor werk als je op dinsdagavond feestjes met je vrienden kunt hebben?’

Hij lachte kort. Een lach waarmee hij zichzelf verraste. Het geluid dat uit zijn keel kwam klonk alsof het er al maanden vast zat en nu eindelijk loskwam.

‘Ik kan iedere dag feestjes hebben als ik dat zou willen,’ grapte hij.

‘Ambtenaar?’

Samuel lachte. Alweer.

‘Nee, nog luier zelfs.’

Er viel een stilte. Ze keek hem vragend aan.

‘Vroeger, voor deze covid shit, werkte ik in beveiliging. Crowd control. Lowlands, Pinkpop, Ziggo Dome, dat werk.’

‘Ai, nee dan heb je het niet druk gehad de afgelopen twee jaar.’

Ze keek hem aan met oprechte medelijden maar ze zag direct dat hij daar niets van moest hebben.

‘Maar hé, nu alles weer opengaat wie weet wat er weer op je pad komt.’

‘Wie weet...’

‘Klinkt wel cool hoor, crowd control. Ik zou niet weten hoe ik een menigte moest controleren. Ik kan mijn planten thuis amper onder controle houden.’

Hij wist dat ze het goed bedoelde maar hij wilde zo snel mogelijk over iets anders praten. Het deed hem pijn. Echt pijn. Zijn werk was zijn alles geweest.

‘En jij?’ vroeg hij.

‘Ik? Niet zo interessant als jij hoor. Grafisch vormgever. Ben toevallig nu bezig voor dat biermerk van je.’

‘Ah vandaar dat ik me er zo tot aangetrokken voelde.’
Noa knipoogde waardoor Samuel ongemakkelijk weg keek.
Flirten was voor hem al even geleden.

‘Dat is mijn natuurlijke verleiding. Daarom ben ik zo goed in mijn werk.’

‘Ja, hoe doe je dat.’

‘Dat kun jij mij beter vertellen.’
Ze keken elkaar even verleidend aan. Strak in elkaars ogen.
Samuel was de eerste die wegkeek.

‘Echt magisch,’ zei hij.

‘Werkt goed hè?’
Noa keek hem nog iets indringender aan. Samuel keek terug.
Weer viel haar littekentje hem op. Perfecte imperfectie.

Het getril van Noa’s telefoon, die op tafel lag, trok hen beiden uit hun flirterige cocon. Lisa.

‘Fuck.’ Zuchtte Noa.

‘Problemen?’

‘Ik ben echt veel te laat voor mijn werk.’

‘Must be nice...’

Noa glimlachte terwijl ze opstond en haar jas aantrok.

‘*Oh stop feeling sorry for yourself,*’ grapte ze.
Een zin die meer met hem deed dan ze zich voor kon stellen. Noa drukte brutaal en zelfverzekerd haar telefoon in zijn gezicht.

‘Nummer?’

Het verbaasde hem. Wat moest deze bloedmooie en ook nog eens ontzettend leuke meid van hem? Vroeger had hij het waarschijnlijk zelf gevraagd. Nu staarde hij als een idioot naar haar telefoon.

‘Nou schiet op. Ik moet gaan.’

Hij glimlachte, genoot van haar directheid en pakte haar telefoon aan. Zijn vingers trilden terwijl hij zijn gegevens invulde.

‘Wie weet tot ziens, Samuel,’ zei ze terwijl ze haar telefoon weer aannam.

‘Zou ik leuk vinden,’ antwoordde hij met gespeelde zelfverzekerdheid.

Hij keek hoe ze naar haar fiets liep, opstapte en wegreed. Haar lach bleef in de lucht hangen. Een echo die niet wegging. En terwijl zijn koffie langzaam koud werd bleef hij daar nog even alleen zitten. Een voorzichtige maar echte glimlach verscheen op zijn gezicht.

N

Ik heb vandaag nog niets uitgevoerd. Ik zit achter mijn bureau en ja, mijn scherm staat vol lagen en vensters van de biercampagne, maar ik doe eigenlijk niets. De ontwerpen die ik gisteren nog zo scherp vond, lijken nu saai en vlak. Mijn handen liggen stil op het toetsenbord en ik merk dat ik alweer glimlach. Wat stom. Die grijs blijft op mijn gezicht plakken en ik kan er niets aan doen.

Samuel. Die naam zit sinds gisteren in mijn hoofd. Samuel. Als een dom liedje dat je niet uit je kop krijgt. Die jongen met zijn verroeste slot en zijn tas vol bier die hij ‘voor een feestje’ had gekocht. Die vermoeide maar goudeerlijke ogen. Alsof hij niets te verbergen had en tegelijkertijd alles. De manier waarop hij lachte en bloosde. Dat gesprek dat zo natuurlijk liep, alsof we elkaar al kenden. Hij is leuk. Leuker dan ik wil toegeven. Ik dacht dat ik niemand nodig had om gelukkig te zijn. Nu zit ik hier op werk te denken aan hoe zijn stem klonk toen hij mijn naam zei. Hoe zijn hand voelde. Oh wat is dit kut.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Lisa met een opgetrokken wenkbrauw opkijken van haar scherm.

‘Wat is er met jou aan de hand? Je zit al tien minuten naar hetzelfde scherm te staren.’

Ik schrik op en probeer snel mijn gezicht terug de plooi te trekken.

‘Niks. Gewoon een stomme gedachte.’

Ze draait haar stoel naar me toe, armen over elkaar, een blik die zegt dat ze dit niet los gaat laten.